

[Steinecke.]

sindslidende her i Landet, eller at dette specielt volder Invalideforsikringsadministrationen betydelige Vanskeligheder, idet Pladsmangelen navnlig i sidstnævnte Henseende medfører, at invalideforsikrede, som ifølge Kendelse af Raadet trænger til Kur, enten mod truende Invaliditet eller for at hæve Erhvervsvevnen op over den i Invalideforsikringslovens § 3 nævnte Grænse af en Trediedel og derved spare Invaliderenten, ofte maa vente i Aarevis paa at komme under Behandling. Til nærmere Begrundelse af disse Udtalelser maa jeg maaske lige oplyse, at i næsten alle de Sager, der angaar Neurasteni, Hysteri eller andre Former for Nerveidelser, maa man foranstalte Specialistundersøgelser og kan endda alligevel hyppigt ikke naa til noget Resultat, i hvert Fald ikke til fuld Klarhed over Tilfældene. En Del Specialundersøgelser og en Del usikre Afgørelser vil kunne undgaas gennem den her omtalte Afdeling, og Erfaringerne i de Tilfælde, hvor man hidtil ved Privatklinikkens Velvillie har kunnet indlægge til Observation hos Raadets egen Nervespecialist, gaar ud paa, at man efter en saadan Observation har turdet sige: „ikke Invalid“ og derved har sparet Invaliderente i en hel Del Tilfælde, idet man i disse Tilfælde forinden Observationen efter de i øvrigt foreliggende Oplysninger var nærmest tilbøjelig til at anerkende Invaliditeten, altsaa træffe den modsatte Afgørelse.

Men hertil kommer hele Behandlingsspørgsmaalet, som den højtærede Forsvarsminister ikke nævnte, et Spørgsmaal, der vil komme til at spille en endnu større Rolle for Invalideforsikringsraadet end selve Observationsspørgsmaalet, hvis vi faar den nye Afdeling. Fraset de dyre, meget dyre Privatklinikker og de overbelastede og kun for et Faatal af Tilfælde passende Sindssygehospitaler har man nu praktisk taget kun „Filadelfia“ til Raadighed. Og Ventelisten til denne Institution omfatter til enhver Tid 200 à 300 Patienter med Nerveidelser alene for Invalideforsikringsraadets Administrations Vedkommende, hvortil kommer Patienter med Epilepsi o. s. v. Ventetiden for disse Nervepatienter er fra et halvt til halvandet Aar; og efter de fra „Filadelfia“ modtagne Oplysninger fra den seneste Tid kan det endda ikke forventes, at det nye Nervesanatorium, der tages i Brug vistnok til April, vil kunne betyde nogen væsentlig Lettelse i saa Henseende. Under saadanne Omstændigheder har Raadet naturligvis maatte være stærkt

tilbageholdende ved Kendelsers Afsigelse m. H. t. at udtale Ønsket om Kur, særlig ogsaa paa „Filadelfia“. Men man har dog, hvis man blot tager 1927, hvor der afgjordes ikke mindre end 550 Tilfælde af Neurasteni og Hysteri, i 90 af disse maattet afsige en Kendelse, der udtalte Ønske om snarlig Kur. Hertil kommer altsaa de mange Tilfælde, hvor en Kur vel var ønskelig for at begrænse Udgifterne til Invaliderente, men hvor man har ment, at denne Kur efter Omstændighederne nødvendigvis maatte vente, fordi der forelaa tidligere Afgørelser om presserende Tilfælde, som ikke var kommet under Kur. Og saa er der endnu en Række Tilfælde, hvor Kendelse er afsagt for Aar tilbage — der er jo for Øjeblikket ca. 20 000 Invaliderentnydere her i Landet —, og hvor senere Oplysninger har vist Nødvendigheden eller Nyttens af en Kur. Derved faar man en saadan omfattende Venteliste, der oven i Købet efter Forholdene maa antages kun at omfatte de mere presserende Sager.

Men jeg kunde endnu hertil føje, at Invalideforsikringsraadet, som den højtærede Sundhedsminister ved, og som den højtærede Forsvarsminister formentlig ogsaa er vidende om, tillige trænger til en medicinsk Observationsafdeling. Paa Sjælland findes der kun medicinske Specialafdelinger i og ved København, paa Lolland-Falster og Bornholm findes overhovedet ingen medicinsk Specialafdeling, og paa Fyn findes der kun een. Man har derfor maattet klare sig med de almindelige, hovedsagelig kirurgisk indrettede og indstillede Sygehuse og med ikke helt tilfredsstillende ambulante Specialundersøgelser; og man har i mange Tilfælde maattet paadrage Staten ret betydelige Udgifter til Patienters Rejser til fjernere boende Specialister.

Det er naturligvis derfor med Glæde, at man fra Invalideforsikringsraadets Synspunkt hilser, at der nu er Udsigt til at faa Indlæggelsesret til 28 faste Senge under Staten. Denne Glæde deles for saa vidt ogsaa af mit Parti, som dette Parti jo uanset Stillingen til Lovforslaget i øvrigt er fuldt ud klar over Invalideforsikringens Vanskeligheder og de Ulemper, som disse Vanskeligheder maa medføre for en lang Række af syge og fattige Mennesker. Men af det anførte fremgaar tillige, at Raadet maa lægge en aldeles afgørende Vægt paa, at der virkelig sikres det ubetinget Raadighed over det foreslaaede Antal Pladser. Og næst at udtale denne Glæde over en Bestemmelse af en Karakter som den i Lovforslagets § 2, 2det Stykke, indeholdte